

Λίγα λόγια για την ταινία

Έχοντας ξεκινήσει στην κινηματογραφική βιομηχανία ως ηθοποιός, ο Αντρέα Ντι Στέφανο χρόνια έψαχνε μία ιστορία για το σκηνοθετικό του ντεμπούτο. Η ιδέα του ήρθε ξαφνικά όταν ένας από τους φίλους του, που είναι αστυνομικός, του είπε μια ιστορία ενός άνδρα στον οποίο ο Πάμπλο Εσκομπάρ εμπιστεύθηκε μια επικίνδυνη αποστολή: να κρύψει ένα μεγάλο ποσό χρημάτων. Όταν η αποστολή ολοκληρώθηκε, ο Εσκομπάρ διέταξε την εκτέλεση του άνδρα – έπρεπε η τοποθεσία του θησαυρού να μείνει μυστική...

«Πάντα με ενδιέφερε φοβερά το σύμπαν του οργανωμένου εγκλήματος», λέει ο Ντι Στέφανο. «Οι κώδικες ηθικής είναι ίδιοι: δεν χτυπάς γυναίκες ή παιδιά, η οικογένεια είναι ιερή και δεν μπορείς να την προδώσεις, ειδάλλως θα χάσεις την εμπιστοσύνη των γύρω σου. Ο Πάμπλο Εσκομπάρ είναι ο πιο μισητός και αγαπητός εγκληματίας. Ακόμη και σήμερα οι άνθρωποι προσεύχονται για αυτόν και νομίζουν ότι ήταν καλός άνθρωπος, ενώ πολλοί άλλοι τον θεωρούν έναν κακοποιό που ρήμαξε την Κολομβία. Το γεγονός ότι ήταν κοντά στην οικογένειά του έμοιαζε επίσης πολύ ενδιαφέρον. Όταν βλέπεις τον "Νονό", το βασικό δεν είναι στο ότι ο Μάρλον Μπράντο και ο Αλ Πατσίνο σκοτώνουν κόσμο, αλλά τι λένε όταν είναι στο σπίτι, όταν κάθονται στο οικογενειακό τραπέζι. Έτσι, είδα την πιθανότητα να δομήσω μια ιστορία γύρω από έναν χαρακτήρα με διττή προσωπικότητα».

Ο Ντι Στέφανο ξεκίνησε την έρευνα, ξεθάβοντας κάθε δείγμα υλικού, διαβάζοντας και βλέποντας ντοκιμαντέρ. «Αλλά μελετώντας τον, όσο πλησίαζα την αλήθεια, μου φαινόταν προβληματικό να δείξω μόνο την σκοτεινή του πλευρά, την εγκληματική του πλευρά. Είχα τόσες πληροφορίες που στο τέλος είχα πειστεί ότι σκεφτόμουν σαν αυτόν. Και τότε σκέφτηκα έναν δεύτερο χαρακτήρα να κάνει ένα παράξενο ταξίδι, ένα είδος ταξιδιού μέσα στο μυαλό του Εσκομπάρ».

Έτσι γεννήθηκε ο χαρακτήρας του Νικ, ενός σέρφερ που συμβολίζει την χαλαρή και ξεγνοιαστή στάση απέναντι στη ζωή και το μέλλον, και η ταινία μετατράπηκε από ένα παραδοσιακό βιογραφικό σε κάτι εντελώς διαφορετικό. «Κάθε φορά που ο μακιαβελισμός του Εσκομπάρ εντείνεται, είχα την νοερή εικόνα ενός τσουνάμι να γίνεται μεγαλύτερο, ικανό να προκαλέσει εκατοντάδες θανάτους. Μπορούσε να γίνει φοβερά καταστρεπτικός, αλλά και υποστηρικτικός σε πολλούς γύρω του. Και το πεπρωμένο του είναι παράλληλο σε εκείνο του Νικ, ο οποίος επίσης φέρει ευθύνη για όλα όσα γίνονται. Είναι σαν τον Έκαρο, κάποιος που νομίζει ότι θα ζήσει το όνειρό του, πλησιάζει τον ήλιο, και έπειτα όλα παίρνουν λάθος τροπή.»

Η ταινία ξεκινά σε μια χρονική περίοδο όταν οι Κολομβιανοί έβλεπαν τον Εσκομπάρ σαν έναν πολύ ευκατάστατο άνδρα αλλά λίγοι υποπεύονταν ότι έκανε εμπόριο κοκαΐνης, ειδικά αφού το ναρκωτικό δεν θεωρούνταν ιδιαίτερα βλαβερό ή ασυνήθιστο. Καθώς ήταν πολύ διαδεδομένη θεραπεία για τη μαλάρια ή και ένα κοινό κρυολόγημα, όλοι πίστευαν ότι το εμπόριο αυτό ήταν απόλυτα φυσιολογικό.

Όλοι ανεξαιρέτως οι διάλογοι του Εσκομπάρ στην ταινία βασίζονται σε πραγματικές δηλώσεις του, όπως και διάφορες λεπτομέρειες που μοιάζουν απίστευτες αλλά είναι αληθινές, όπως το γεγονός ότι ο Εσκομπάρ αγόρασε το αυτοκίνητο μέσα στο οποίο πέθαναν οι πραγματικοί Μπόνι και Κλάιντ, και περνούσε ώρες καθισμένος στο σημείο ακριβώς που ξεψύχησε η Μπόνι.

Η επιλογή του Μπενίσιου Ντελ Τόρο ήταν αυτονόητη για τον Ντι Στέφανο, αφού, όπως εξηγεί, χρειαζόταν έναν ηθοποιό με τόσο μαγνητική παρουσία στην οθόνη που θα είναι το κέντρο βάρους ολόκληρης της ταινίας, ακόμη και στις σκηνές από τις οποίες απουσιάζει. Η απόφαση να δώσει τον ρόλο του Νικ στον Τζος Χάτσερσον ήταν λιγότερο προφανής, αλλά ο νεαρός ηθοποιός τον έπεισε στη συνάντησή του με τα όσα είπε για τον ρόλο, ενώ είχε μία ήδη στενή σχέση με τον Ντελ Τόρο, αφού ο τελευταίος τον είχε σκηνοθετήσει στο «7 Days in Havana».

Για τον Μπενίσιου Ντελ Τόρο, ο ενθουσιασμός του σκηνοθέτη του ήταν μεταδοτικός. «Αφού είναι και ο ίδιος ηθοποιός, έχει συναίσθηση της πίεσης που βιώνει όποιος είναι μπροστά στην κάμερα. Υπάρχει πολλή ένταση πριν από μία σκηνή. Το σημαντικότερο είναι να αποφορτίσεις την ατμόσφαιρα και να χαλαρώνεις τους ηθοποιούς του, ενώ ταυτόχρονα να παίρνεις αυτό που θέλεις από αυτούς. Με εντυπωσίασε η δουλειά του και παρόλο που σκηνοθετούσε ένα δικό του σενάριο, ήταν ανοιχτός σε ιδέες και προσθήκες, κάτι πολύ ευχάριστο.»

«Αφήνει την κάμερά του να πει την ιστορία», προσθέτει ο Χάτσερσον. «Μας άφησε ελεύθερους και πάντα προχωρούσε μπροστά την ιστορία. Καταλαβαίνει τους ηθοποιούς και δεν φοβάται τον αυτοσχεδιασμό. Ήταν απελευθερωτικός.»

«Όλοι έχουν ακουστά τον Εσκομπάρ αλλά κανείς δεν ξέρει ποιος ήταν», τονίζει ο Ντι Στέφανο. «Είναι από τους πιο συναρπαστικούς ανθρώπους που έχω ακούσει: πήγαινε στο Λας Βέγκας, γνώρισε τον Φρανκ Σινάτρα, τρελαινόταν για τον Έλβις, έβλεπε ποδόσφαιρο, τραγουδούσε όπερα, έχτισε ζωολογικό κήπο δίπλα στην έπαυλή του, λάτρευε τα καρτούν του Ντίσνεϊ, αλλά την ίδια στιγμή ήταν ένας αδιάστατος επικεφαλής καρτέλ. Πλήρωνε 5 χιλιάδες δολάρια για κάθε νεκρό αστυνομικό, ανατίναξε ένα αεροπλάνο με 140 επιβάτες, ανατίναξε ένα κτίριο δίπλα σε κατάστημα παιχνιδιών. Ήταν εκκεντρικός αλλά και ψυχωτικός. Ήταν χαρισματικός και αστείος, αλλά μπορούσε να γίνει τέρας. Και αυτό κάνει την ιστορία του συναρπαστική.»